

EDITORIAL

Ressò d'una enquesta

Amb la nostra revista ens pot passar com el nen que estrena sabates noves. Són boniques, li fan gràcia, les ensenya i les llueix, però... les fa malbé amb quatre puntades de peu. No les ha suat ell. I són precisament per caminar bé i fer-les servir.

«Ronsana» pot ser un «sonb» de poble o un luxe de nou ric. Ens pot donar to, fer bonic i lluir... però res més. Això seria fatal. «Ronsana» ha de servir per fer-nos caminar, per fer córrer idees, plantar interrogants, desvetllar la convivència i potenciar-la; hauria de ser estímul a la cooperació, a la bona educació; hauria de servir per responsabilitzar-nos a tots en les coses de tots i en la mesura de les diferents i honorables possibilitats de cadascú.

De totes maneres, no podem creure que el que tot just hem començat a pensar ja hagi arribat al seu terme, o que el camí que tot just encetem ja l'hàgim recorregut tot.

Llàstima que fossin tan pocs els que contestessin l'enquesta. No obstant, sobre el que s'ha dit o contestat, seria convenient puntualitzar quelcom en bé de tots, i això sí, sense cap mena d'agror.

La direcció i la redacció veuen amb bons ulls el que no hi hagin pseudònims. Gosariem dir que qui no vulgui donar la cara és millor que no escrigui. Sembla que és més net.

Els col·laboradors haurien de ser, i són, de Sta. Eulàlia, encara que ja sabem que no podem emagatzemar tota la saviesa del món... El problema no consisteix pas en que col·laborin massa els de fora, sinó en la limitada col·laboració dels de casa.

Sobre la censura dels articles, almenys ara, no creiem que sigui el nostre punt fort. Abans de mutilar un article optarem per no publicar-lo. És més respectuós. Se'n parlarà amb l'interessat i si està d'acord amb el que calgui pulir, es tirarà endavant. Cal però ser sempre responsables, tocar de peus a terra, i saber que hi ha una llei de premsa que, de grat o per força, s'ha de respectar.

Cal saber que n'hi ha un que pagaria els plats trencats... Moltes vegades si tot el que volem escriure es pogués publicar ja no hi hauria motius o raons d'escriure.

Un mínim d'educació i de sentit cívic ens obliga a no tolerar atacs personals a ningú. El bon sentit democràtic ens prohibeix afavorir monopolis de cap grup o grupet.

Volem cuidar el fons però no podem oblidar la forma.

La veritat nua amb estimació i de cara el bé de tots, pot ser una norma molt vàlida.

El criteri de la revista ve donat pels editorials. Els articles són el criteri dels firmants.

DE RAMS A PASQUA

Vet ací una setmana, la que vivim, de fesomia ben particular, ben seva, ben diferent. Es miri des de l'angle que es vulgui resulta que és una setmana diferent.

I com que és diferent, la nostra activitat, el nostre viure —el de cadascú i, en conjunt, el del poble— esdevé, també, diferent. Mirada la cosa només per la superfície, és una setmana amb dos dies de festa plantats al bell mig dels set dies, un dissabte de pont fàcil i, com a prolongació, un dilluns tradicionalment festiu a casa nostra. I, potser per sobre de tot, un diumenge que tots hem convingut en atorgar-li categoria de festa gran.

Tot això, evidentment —i en passar de la superfície al cor de la cosa— té un origen i una motivació essencialment religiosa. La setmana és gran, els dies són diferents, perquè recordem quelcom de molt diferent, de molt gran. Quelcom decisiu. ¿Avui, però, subsisteix plenament aquesta motivació religiosa? Sí, però no amb caràcter general. Des d'un punt de vista folklòricament religiós sí que la setmana es manté.. Només cal donar un cop d'ull al diari. Folklore i turisme ens ofereixen els dos elements importants de la setmana.

La setmana de Rams a Pasqua, ens sembla, com tantes coses en les quals l'element religiós decisiu es manté més formalment que no pas autènticament a un nivell social total, un aiguabarreig. També ens sembla, però, que de mica en mica les coses es van destriant i que una certa sinceritat s'imposa, una sinceritat que, esperem, acabarà aclarint situacions i fent que cadascú doni la seva resposta i prengui la seva actitud sense prejudicis ni coaccions socials. Aleshores el turisme serà turisme, el folklore serà folklore i l'acte religiós serà precisament això, un acte religiós, alliberat de pressions, net de sobrevinguts que l'ofeguen, el malmenen i el mistifiquen.

(De la revista "Granollers Comunitat Cristiana" - n.º 680)

TRANSPORTES

J. PEIROTEN

*Comerciante en toda clase de
materiales para la construcción*

C. San José s. n.

Teléfono 82

SANTA EULALIA DE RONSANA

Panadería

Bollería

SAN ANTONIO

de Jaime Peig

Tel. 55

El Rieral

SANTA EULALIA DE RONSANA